

EL DÉU DELS RICS

Sempre ha produït desconcert i escàndol l'espectacle de veure els rics adorant el Déu dels pobres. A la religió cristiana, que és la que ha sofert més d'aquesta paradoxa, li ha costat molta crítica i la pèrdua de milions de fidels. Veure la riquesa posant tresors al peu de Jehovà encarnat en el Crucificat, arrencant-li del cap la corona d'espines per posar-l'hi una corona d'or, enjoiant i vestint de sedes i de randes les imatges que representen la caritat i l'amor, mentre desenjoien i despullen els pobres, ha fet obrir els ulls a molta gent que malgrat obrir-los no ha comprès el perquè d'aquest espectacle desconcertant.

I és molt senzill. Els rics adoren el Déu dels pobres per dues raons: primera i principal, perquè ells necessiten un Déu, no poden estar sense, i segona perquè adorant el dels pobres, es refien que així aquests també en tindran i així amb un tret mataran dos pardals, sense pensar que si les multituds, que comencen per no voler cap Déu, hi creguessin, el farien servir de cabdill per alçar-se contra dels rics.

L'errada fonamental dels rics en la qüestió religiosa és no tenir un Déu propi en lloc d'un Déu manllevat i haver-se de refiar del dels pobres, que, com anem veient cada dia, ja no serveix per aguantar la riquesa. Els capitalistes i els propietaris aguantant el capital i la propietat amb el Déu dels que ni treballant poden menjar, donen un espectacle que a l'autor d'aquest article, que és En Francesc Pujols, encara que el fa riure, el té molt preocupat.

Pensar-se que el Déu dels pobres que ja no s'aguanta perquè ni els mateixos pobres ja no hi creuen, els aguantarà el negoci, bastit damunt de la civilització que el mateix capital i la mateixa propietat han creat, és fer-se il·lusions i és viure als llims.

L'autor d'aquest article té un Déu preparat per al dia que convingui, que sense fer cap mal als pobres ni perjudicar-los per a res, sinó al contrari, procurant fer-los la justícia que ningú no els pot negar, serà capaç ell tot sol d'aguantar la bastida social humana, fonamentada en el capital i la propietat creadores del món actual, contra el qual els pobres s'aixequen sense mirar prim.

Saben els rics, perquè els ho han hagut d'ensenyar a l'escola, que l'aliat més fidel i poderós que han tingut per als seus negocis i per als seus tresors, ha estat la ciència, que ha fet més per la riquesa que tot el que hagi pogut fer el Déu dels pobres, a desgrat de l'oposició sistemàtica que li han fet els capitalistes i els propietaris, posant-se sempre més al costat dels sacerdots del Déu dels pobres, que al costat d'ella.

Doncs bé, aquesta ciència tan bescantada i que ha fet tanta pot als rics adoradors del Déu dels pobres, que és la que els ha donat totes les facilitats que han trobat per tal de bastir la civilització nostrada, els pot donar igualment el Déu que necessiten, que sigui un Déu que no sols prediqui la caritat i la justícia, sinó el dret, que els pobres no volen reconèixer ni a trets. I faci més que predicar-los i molt més que predicar-los amb l'exemple. El Déu de la ciència no predica ni practica, el Déu de la ciència demostra. La caritat, la justícia i el dret tenen fonaments molt més sòlids que els que els dona el Déu dels pobres.

No cal dir que aquesta demostració científica pot tenir molta més força que l'adoració al Déu dels pobres, que no ha pogut entrar mai al temple de la ciència, que és allí on l'autor d'aquest article vol fer entrar i celebrar les cerimònies religioses als sacerdots de la religió que té en cartera.

No és la primera vegada ni segurament serà la darrera que l'autor d'aquest article, que ja hem dit que era En Francesc Pujols, fa cons-

tar que el Déu de la ciència, o sigui el Déu dels rics, i el que ell com a catalanista que ha estat sempre, en diu el Déu català, perquè encara que no ha nascut a Catalunya, perquè els Déus de debò no neixen, hi ha estat descobert, en demostrar els fonaments de les lleis ètiques, demostra també que són lleis terrenes pròpies exclusivament d'aquesta vida, com ja ho ha publicat manta vegada en llibres i articles com aquest d'ara.

Són lleis que regulen la vida mortal humana, sense transcendir per a res a la vida eterna, en la qual els rics i els pobres, deixant la riquesa i la pobresa, seran tots iguals o per l'estil, perquè tots seran àngels. Amén.

Francesc Pujols

Mirador, 20 de setembre de 1934